

# POUTNÍ AREÁL BÍLÁ HORA: DRÁTY, KTERÉ „KOPOU“

Katecheze č. 8.3 z cyklu „Společně za kostely“

(8. a 9. třída, mládež, dospělí)

## Cíl katecheze:

- Skupina účastníků se seznámí se základními dějinami místa, zejména se zaměřením na stavovské povstání a bitvu na Bílé Hoře. Zopakují si fakta o významu poutí, případně o poutních místech, která znají. Seznámí se s typizovanou architekturou poutních míst a jsou schopny vysvětlit smysl jejich jednotlivých částí.
- Skupina účastníků je schopna na základě souvisejících historických událostí uvažovat o důležitosti úcty ke každému člověku i přes rozdíly, které mezi jednotlivci existují. Všichni jsou si vědomi důležitosti vzájemné jednoty pro celou společnost a pro každého člověka.
- Děti uvažují nad vzájemnou úctou a jednotou i v kontextu křesťanské víry. Uvědomují si, že Bůh chce všechny lidi spojit ve své lásce ke konání společného dobra, a tento princip jsou schopny přiměřeně aplikovat do vlastního života i do vztahů ke svému okolí. Uvažují i nad důsledky případných neshod a nad faktem, že skutečným prostředníkem uzdravení je Bůh.

**Co potřebujeme:** Několik drátů v jedné bužírce, jednotlivé dráty (možno zakoupit např. v obchodu; pracovní list pro každého účastníka.

## Metodika:

**Úvodní poznámka:** Část drátů v bužírce máme skrytě u sebe. Zbylé dráty je ideální nainstalovat do prostoru ambitů tak, aby nebylo vidět, že jsou zde položeny bez napojení na elektrický proud – např. pod kámen, do škvíry apod. ☺

Na začátku účastníky **vyzveme, aby si na dráty sáhli** – ale pozor: co kdyby byly pod proudem? Reakce můžeme případně komentovat. Poté **uvedeme další část úvahou:** Nacházíme se na místě, kde si mnozí lidé vzájemně velmi ublížili, ale tato zranění vznikla už dříve a jejich následky pociťovaly celé generace: na rozkaz tehdejšího krále Fridricha Falckého byl vyplněn hlavní chrám naší země – katedrála, mnozí lidé

protestantských vyznání museli naši zemi opustit, ale i zdejší katolíci a celá česká země byla pak dlouhá desetiletí považována za území nespolehlivých zrádců... A ta všechna zranění se nesou přes desetiletí a staletí až k nám, do současnosti. Jsou jako dráty ve zdi, v nichž je ještě elektrický proud.

Např. na Staroměstském náměstí se dodnes schází lidé z protestantských kruhů a příbuzní těch, kteří zde byli v důsledku stavovského povstání (které předcházelo bitvě na Bílé hoře) popraveni. Ti lidé zde dávají najevo, že křivda spáchaná před čtyřmi sty lety, není ještě zdaleka odpuštěna a uzdravena.

Podobně si i každý z nás může po celý život v sobě nést mnohá malá i větší zranění. A pokud s touto zátěží nepracuje, může tato nezpracovaná traumata předat dalším generacím: svým potomkům nebo lidem, které má kolem sebe.

Abychom porozuměli tomu, co se zde před čtyřmi staletími odehrálo, podívejme se nejdřív na to, co je nám bližší – na náš vlastní život. Zkusíme nyní trochu zapátrat po drátech pod proudem v našich životech.

**Rozdáme účastníkům pracovní listy s otázkami a jeden drát jako symbol zranění. Poté stanovíme přiměřený čas na samostatnou práci.**

Po jejím ukončení řídíme diskusi podle následujících bodů:

- Jak se vám s otázkami pracovalo? Podařilo se vám najít nějakou myšlenku, nápad, který vám pomáhá, který přináší řešení nebo cestu, jak postupovat dál?
- Podařilo se vám najít způsob, jak zeslabit proud ve vašich „kopajících“ drátech?

Mohli jsme si uvědomit, že i v našem životě existují události, místa nebo zážitky, na které bychom raději zapomněli. Rádi bychom vytěsnili situace, kdy nám někdo ublížil, nás zranil, nebo kde jsme někoho zklamali my, udělali něco špatně nebo někomu ublížili.

Když jste procházeli tyto prostory, možná jste si všimli symbolů dávné bitvy...

- Jsou to zranění, která jsou živá a stále bolí, nebo už mrtvá jako zdejší reliéfy, obrazy a historie?
- Jsou to zranění, která byla přetvořena, která prožila „vzkříšení“ a která vedla k novému životu?

To, co jsme prožili, není možné z našeho života úplně vymazat, odstranit, zbořit, ale je možné, aby nás to už tolik neohrožovalo, nezraňovalo, nebolelo, aby tato zátěž byla menší. S našimi zraněními je potřeba tak dlouho žít, až projdou touto zásadní proměnou, touto katarzí, až se změní v nový a hlubší život, v naše odpuštění.

Podobně je to i životem našeho národa, společnosti, církve. Těžké věci je třeba si připomínat tak dlouho, až pochopíme jejich poselství a zjistíme, co nám chtějí říci.

### **Následuje prohlídka ambitů a kaplí s otázkami:**

1. Co z toho, co zde vidíme, nás oslovuje, je pro nás ještě ŽIVÉ a proč? Najděte jednu takovou věc a zkuste si ji zapamatovat nebo si ji запиšte.
2. Co z toho, co vidíme, se nás už netýká, je pro nás MRTVÉ a proč? Najděte jednu takovou věc a zkuste si ji zapamatovat nebo si ji запиšte.

Stanovíme účastníkům časový limit přibližně deseti minut. Poté, co se skupina sejde, sdílí se účastníci navzájem o své poznámky.

**V závěru pak můžeme rozvést následující myšlenku:** Určitě jste si všimli, že stěny ambitů jsou z velké části pokryty malbami zobrazujícími Ježíšovu křížovou cestu a jeho vzkříšení. Jeho život je totiž zároveň návodem, jak s našimi osobními a národními traumaty zacházet, ale také nabídkou, abychom těmito situacemi neprocházeli sami, ale s Ním, s Ježíšem, protože On jediný skutečně ví, jak proměnit smutek v radost, bolest v uzdravení, smrt ve vzkříšení.

S touto myšlenkou se teď můžeme na závěr pomodlit. *Následuje modlitba, kterou může vést katecheta, případně zvolíme spontánní modlitbu účastníků.*